

JAROSLAV KLÁPŠTĚ

Narozen 1923 v Záhoří u Železného Brodu. Žije v Turnově. Studia: Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze v letech 1945—48 u prof. Františka Tichého, v letech 1948—50 u prof. Emila Filly, kde absolvoval.

Od r. 1953 vystavoval na členských výstavách severočeské pobočky SČVU, od r. 1974 na výstavách východočeské pobočky SČVU.

Zúčastnil se výstav v rámci přehlídky čs. výtvarného umění v Praze v letech 1963, 1965 (odměna), 1975 (odměna) a 1980 a dalších kolektivních výstav.

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

- 1957 — Jilemnice (s D. Matoušem)
- 1965 — Teplice
- 1966 — Praha, Špálova galerie
- 1969 — Liberec, Ústí nad Labem
- 1970 — Praha, Nová síň
- 1971 — Praha, galerie Letná
- 1976 — Semily
- 1978 — Hradec Králové, Duchcov
- 1979 — Pardubice, Semily, Praha, Galerie „d“
- 1980 — Olomouc, Tábor, Chodov
- 1981 — Jičín
- 1982 — Litvínov, Liberec, Přerov, Salzburg
- 1983 — Turnov, Praha, Zlatá lilie

77. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskl MÍR, závod 6, provoz 62, Praha 3, Vinohrady, Čáslavská 15

JAROSLAV KLÁPŠTĚ

GRAFIKA

*Rodný dům
Václava Šolce
Sobotka, srpen 1983*

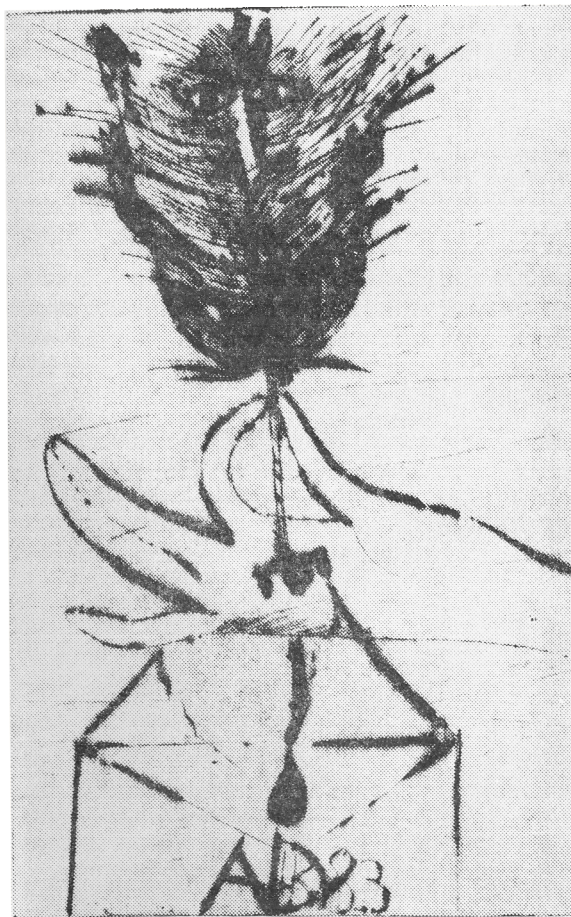

JEŽATÝ BÁSNÍK JAROSLAV KLÁPŠTĚ

Dlouho jsem znával jen grafické listy Jaroslava Klápště — přesněji suché jehly; ostatně hodně „nesuché“, syté, s kresbou záměrně se rozpíjející, počítající zhusta se sléváním vrypů, tedy s černými plochami spínajícími rozsochaté čáry. Navozovaly svět svébytné autorovy fantazie, svět nepřipomínající nikoho ze souputníků, nezaměnitelný svět intenzivního vnitřního záření i zření. Kdybychom hledali světlo nad tímto světem, jas za těmito listy, spatřili bychom patrně černý samoznak melancholie: „... slunce vyráží z pochmurné strže“, praví Georg Trakl. A v Máchovských variacích k tomu dodává Josef Hora: „A víchr v ústech, ve vlasech, jak plášť tvé imaginace je.“ Zdá se mi, že tento svět Jaroslava Klápště „nezalidňují“ toliko torza (vanutí oblých končin. . .), ruce (v mnohotvárné gestaci od vzývání po upouštění a opouštění. . .), nohy (začasté doslova drtící čas) anebo jakoby andělské fragmenty (tříšť věčnověčné nostalgie?, nevíím), nýbrž i úlomky technicistního světa na způsob hodinových ručiček i ciferníků magnetických střelek, kotev anebo šípů a méně jednoznačných útočných i obranných předmětů. Z rozvichřeného prokomponování těchto a jiných (a jiných!) elementů, z jejich prudkého střetávání a prolínání, vzniká naléhavá poezie listů Jaroslava Klápště, to jsou písmenka jeho grafického poselství: ze schoulení meditace tryskají posléze výšlehy dalekého dopadu. Když jsem před několika málo lety poprvé spatřil autorovy obrazy, pochopil jsem — nikoli bez překvapení —, že malíř se vůbec nekrčí v grafikově svérázném stínu: zprvu si — myslím aspoň — maximálně zvětšoval bizarní tvarosloví své monstrózní fauny, potom mu zátiší byla a krajiny jsou záblesky harmonie na pomezí oné zmíněné už strže. Ta si našla před časem svou, dnes už byvší, krajinu na Mostecku, ba přímo v ruinách bořeného starého Mostu. Tady našel Jaroslav Klápště v řezavé realnosti to, co dosud prýštilo z explozí na dně imaginace, a kromě umění, jímž se prodírá se znalostí, soustředěností a rozmyslem, jímž se — podtrženo, sečteno — říká dokonalost, přinesl i ojedinělé svědectví. Tak jako v nejednom grafickém listu vstoupil tu do malířových kvašů i živel času a odehrává theatrum mundi známé nám ze Shakespeara: aniž víme jak, dochází k ostrým ča-

sovým skokům či naopak k neznatelně tajuplnému zahlazování „švů“, klenby se mnohonásobně prostupují: minulost sahá až kamsi do budoucna (nejednou s varovným přísvitem), noc uběhne za pět vteřin, ráno je stejně tak biblicky rajske jako trvale zítřejší a v polnostech přítomnosti vítá houfec měnlivých fantomů postava autora jako laskavého dárce ježatosti.

LUDVÍK KUNDERA

NA KRAJI MĚSTA

(Glosy k obrazům Jaroslava Klápště)

Mávnutím křídel smlouvá zmařené dětství
Stále dokola — vybízí chřestítka z mléčných zubů

Z vůle pohybu — omlouvá padající jablko
zapadající luna

Nezbyde kámen na kameni —
utěšuje drátěná kostra konička

Jsem tvá — hlásí se láska o černé rukavičky
z hlazené ptačí kůže (Tvá nepřestajnost)

Sluneční hodiny odbíjejí dvanáct Stále jen dvanáct
Je čas obnovit zvony Odlítí holoubátko

Rumiště odhalují hladová řadra
Kopřivy se derou o chlapskou čest roznítiti oheň

Dešťová voda klíčí v plicních prostorách
poddolovaných ulic a liduprázdných stromů

K zemi přikovaní uhlokopové se prokopávají
do vyrubaných slojí vesmíru
Na povrch neznámých planet

Pod záminkou nanebevzetí umělých světél

JINDŘICH HILČR